

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 610/05
17.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића, чланова већа, и саветника Биљане Драгаш, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела неовлашћеног држања опојних дрога из члана 245. став 3. Основног кривичног закона, решавајући о жалби браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу К.бр.17/05 од 09. марта 2005. године, у седници већа одржаној дана 17.05.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Ужицу К.бр.17/05 од 09.03.2005. године СЕ ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном пресудом Окружног суда у Ужицу оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћеног држања опојних дрога из члана 245. став 3. Основног кривичног закона и осуђен на казну затвора у трајању од пет месеци. На основу члана 245. став 5. ОКЗ-а од оптуженог је одузета опојна дрога, па је на основу члана 193. и 196. ЗКП-а, оптужени обавезан да суду плати 3.000,00 динара на име пашалног износа трошкова кривичног поступка у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА, адвокат АБ због одлуке о казни, са жалбеним предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду преиначи и оптуженом изрекне условну осуду или новчану казну. Бранилац је захтевао да он и оптужени буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије у писаном поднеску Ктж.бр.747/05 од 15.04.2005. године предложио је да Врховни суд одбије као неосновану жалбу браниоца

оптуженог АА и да потврди првостепену пресуду Окружном суду у Ужицу К.бр.17/05 од 09.03.2005. године.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, на којој је размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је након оцене жалбених навода, и писменог предлога Републичког јавног тужиоца Србије датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП-а.

Испитујући побијану пресуду у погледу одлуке о казни, Врховни суд налази да је жалба браниоца

оптуженог АА неоснована.

Приликом одмеравања казне оптуженом првостепени суд је правилно ценио да је оптужени дугогодишњи уживалац опојне дроге, да је с тим у вези до сада више пута осуђиван, између осталих кривичних дела и два пута за кривично дело из члана 245. став 1. КЗЈ, да је по изласку из затвора опет набавио опојну дрогу хероин и исту неовлашћено држао, понављајући тако кривична дела која су имала дрогу као предмет радње извршења, па и по налажењу Врховног суда ове околности указују да раније осуде нису утицале на оптуженог, без обзира што је ново кривично дело по својој тежини знатно блаже од раније извршених, те да се на тај начин оптужени појављује као повратник у вршењу кривичних дела исте врсте, да изнете чињенице и по оцени Врховног суда указују на упорност окривљеног да врши кривично дело у вези са дрогом.

Стога и Врховни суд налази да исказана упорност оптуженог као учиниоца и његова ранија осуђиваност за истоврсна и друга кривична дела као и појачан степен друштвене опасности кривичног дела и оптуженог као извршиоца представљају отежавајуће околности на страни оптуженог, па је правилно првостепени суд нашао да се сврха кажњавања у конкретном случају може постићи само изрицањем казне затвора оптуженом, те је стога изречена затворска казна оптуженом АА у трајању од пет месеци нужна за постизање сврхе кажњавања из члана 5. и 33. ОКЗ-а, те да ће се управо том висином изречене казне постићи циљеви генералне и специјалне превенције.

Имајући у виду напред наведено, наводи жалбе браниоца оптуженог, да је оптуженом за наведено кривично дело изречена престога казна, те да првостепени суд није у довољној мери ценио чињеницу да је наркоманија болест, што по ставу одбране представља олакшавајућу околност коју првостепени суд није ценио, и да је породица оптуженог спремна да му помогне да се ослободи зависности од опојних дрога и да започне нови живот, оцењени су неоснованим и без утицаја на другачију одлуку суда у конкретном случају.

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар, Председник већа – судија,

Биљана Драгаш, с.р. Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка

љи